ikke faa Lærerinder i Forhandlingerne. Foredrag af særlig Interesse for Kvindesagen var Hr. Skolebestyrer Voss' Om Fællesundervisning og Hr. Kursusbestyrer Tuxens Om Lærerindeuddannelsen. Skolebestyrer Voss fremlagde de Erfaringer, der i Norge var gjort med Hensyn til Fællesundervisning, de talte saa godt som alle for denne. Hans Vidnesbyrd bekræftedes af adskillige danske Skolemænd med Erfaring paa dette Omraade.

Kursusbestyrer Tuxen gav en interessant historisk Fremstilling af Lærerindesagens Udvikling herhjemme. Han ønskede den nuværende Lærerindeexamen delt, nærmest for at skaffe examinerede Lærerinder til Skolerne paa Landet. Hans Foredrag, som allerede foreligger trykt, vil vistnok give Anledning til adskillig Diskussion.

Ønskeligheden af et Statsseminarium for Lærerinder har i August Maaned været drøftet i „Mgbl." at Hr. Seminarieforstander P. Boisen og Frk. Anne Bruun. Den første advarer imod at faa oprettet et Statsseminarinm for Lærerinder, den sidste mener, Kvinderne ubetinget bør forlange det.

Kvinder i Statstelegrafens Tjeneste. I Følge den for Aaret 1889 afgivne statistiske Oversigt over det danske Telegrafvæsens Virksomhed var der i Statstelegrafens Tjeneste ansat ialt 64 Kvinder, hvoraf 20 som Telegrafister, 8 som Reservetelegrafister, 10 som Medhjælpere, 17 som private Medhjælpere og 9 paa anden Maade, jfr. Min. Tid. for 1890, B. Side 569 og Kvinden og Samfundet for 1889 Side 230.

Frk. Frida Schytte deltog for nogen Tid siden i det parisiske Konservatoriums Konkurrence og foredrog Paganinis store Koncert. Mellem 32 konkurrerende, af hvilke sex fik første Pris, fik vor dygtige Landsmandinde 1ste Pris Nr. 1.

Island er som bekjendt kommen udmærket med paa Kvindesagen. Kommunal-Stemmeret har vore Landsmandinder der jo forlængst faaet, og i de senere Aar har de i ret antageligt Antal benyttet sig af den. Men de trænger i høj Grad til Undervisning. Vi danske tænker jo ikke meget paa at gjøre noget for Islænderne; det er da heldigt for dem, at de selv er sig bevidst, hvad de trænger til, og at de forstaar at arbejde for det. Af Sagaerne ved vi, hvilke stolte, dygtige og kraftige Kvinder, Island har ejet. En Gudrun kunde ofre alt for at „være den Mand værst, hun elskede mest", en Bergthora kunde Aar igjennem lede alt for at faa sin Hævn fremmet; men det var onde Tider, de var stillet i — nu stiler Kvinderne mod andre Maal. I Cambridge er der ansat en islandsk Lærd, Dr. Eirikr Magnusson; hans Hustru har nu i længere Tid med stor Energi og Begejstring arbejdet paa at skaffe Island en Kostskole med højere Undervisning for Kvinder. (Paa Grund af Landets store Udstrækning og spredte Befolkning er dette den eneste Form, der passer til Forholdene). For nylig har Fru Magnusson i London foranstaltet en privat Udstilling af islandske Industrigjenstande: Sølv- og Guldsmykker, udskaarne og vævede Sager osv. Den har vakt stor Interesse i England, hvor Sansen for slige Sager er overordentlig levende, og Engl. Review udtaler Ønsket om, at Samlingen ogsaa maa blive udstillet offentlig.

Norge. Om Alkoholistkongressen skrives der bl. a. til os i et Privatbrev: Danmark har haft ganske særlig Ære af Fru Selmer. Hun var the speaker. Jeg har, om jeg saa maa sige, aldrig hørt noget saa henrivende . . . . Og det var det hele: Maaden, hun førte det frem paa, Bevægelserne, hele Holdningen og det franske Sprog, der lød som Musik. Publikum sad aldeles fortryllet. Gamle Engelskmænd, som naturligvis ikke forstod et eneste Ord Fransk, hængte ved hendes Læber, som om hendes Tale gjaldt Englands Verdensherredømme til Søs. Det var det mest fuldendte paa hele Kongressen. Kvinderne har optraadt med Glans. Mrs. Leawitt blev i høj Grad beundret, og Frøken Dickson fik Totalafholdsfolkene til at gjøre den Skandale, at klappe ad hendes Forsvar for Gøteborg-Systemet, der ellers er som en rød Klud for dem. Kvindesagen